

„Fremtidens Kvindesag.“

—o—

Det er ikke underligt, at Professor Lehmanns Foredrag har vakt stærkt Røre. Det er jo lidt af en Profeti at tale om, hvordan Fremtidens Kvindesag vil forme sig, og en Profet bliver som oftest modtaget med Uvilje og Protest. Prof. L. har mødt begge Dele. Det falder ikke i Kvindernes Smag, naar Prof. hævder, at den Sag, de har lagt saa mange Kræfter i og med Stolthed betragter som et Størværk af dette Slægtled, at den kun er en Følge af Samfundets Udvikling; Kvindebevægelsen kom nu, fordi Tiden var inde; det, der skete, maatte ske, Kvinderne kunde ganske simpelt ikke lade være med at handle, som de gjorde. Saadan Tale hører Kvinderne med Uvilje. Og naar Prof. kalder det et Misgreb af Kvinderne at trænge ind paa Mandens Arbejdsfelt, saa protesteres der højlydt. Og dog har Prof. Ret. Ganske vist tror jeg ikke, Verdensudviklingen gaar slet saa mekanisk for sig; jeg tror paa de enkelte Menneskers Indflydelse paa hverandre og paa den Tid de lever i, saa den, der har Vilje og Evne dertil, ogsaa kan øve selvstændig Gerning uden at lade sig presse i en bestemt Form af den forrige Generation. Men at Kvindebevægelsen er et Led i Udviklingen, ser vi deraf, at den samtidig bryder frem overalt, hvor der findes oplyste Kvinder, og det tjener til dette Slægtleds Ære, at det forstod Tidens Tegn og ikke lod den belejlige Tid gaa forbi.

Professoren rører ved et ømt Punkt, naar han opstiller det Spørgsmaal: Er Bevægelsen straks kommen i det rette Spor? Navnlig er der en bestemt Tanke, der efterhaanden har fæstnet sig hos mig, saa jeg ikke kan slippe den igen. Og Prof. har forstaaet at fremsætte den saa klart, at den ligesom har slaaet Rod, — jeg vil haabe hos flere end mig. „Mand og Kvinde er skabt som hinandens Medhjælp; den moderne Udvikling gør dem til Rivaler.“

I Tusinder af Aar har Mand og Kvinde gennem Hjemmet været hinandens Medhjælp i Arbejdet paa Verdensudviklingen. Og nu i Løbet af 30—40 Aar staar Kvinden fuldt rustet som Mandens Rival. Er det ikke grænseløst Hovmod at mene, vi er kommen saa vidt i Kultur, at vi kan lægge Verdensplanen om? Prøve paa at løse os fra de Naturløve, vi har bøjet os for i Tusinder af Aar?

Paa et enkelt Punkt er jeg ikke enig med Prof. L., der i Slutningen af Foredraget antyder, at Hjemmets Gerning efterhaanden helt vil forsvinde; jeg mener, det er fra Hjemmene Redningen skal komme.

Altsaa — Kvindebevægelsen maatte komme, og den maatte komme nu. Det er kun en Retfærdighedshandling, der sker, naar vi nu snart, gennem Valgretten, faar Indflydelse paa Lovgivningen. Men — Gud skabte Mand og Kvinde til hinandens Medhjælp, vi har gjort dem til Rivaler. Har vi Ret til det? Lad os kun gøre os det klart, at vi, der er Medarbejdere i Kvindesagen, har Ansvar for denne Samfundsomvæltning, selv om Følgerne først kommer til at gaa ud over den næste Generation.

Herlufsholm, 16—4—1914.

Dorothea Petersen.

Professor Lehman talte, i sit Foredrag, som om det kun var Kvinder, der ikke fik noget ud af deres Studier, der er dog mange Mænd, der heller ikke faar et Udbytte, der svarer til, hvad det koster Faderen, jeg kender en der studerede Teologi og blev Maskinist, og har lige hørt (fra paalidelig Kilde) om en ung Mand paa 20 Aar, der maa forlade sine Studier, da han er nødt til at gifte sig. Og der skal være ikke saa faa »Studerede« blandt Udlandets Havnearbejdere. Jeg er overbevist om, at mange af de saakaldte kvindelige Sysler er langt mere nervepirrende end dem, Professoren mener. Lærergerning og Sygepleje ikke mindst, og intet er saa nedbrydende for en Kvindes Helbred, som Livet i et Hjem med mange Børn, og en egenkærlig, hensynsløs Ægtefælle, og dem er der langt flere af, end man aner. Lad Manden, som jo skal være i Besiddelse af en stærkere Hjerne, og som ialfald laver Lovene, fin-

de bedre og mere betryggende Livsvilkår for Kvinderne, saa er det Tid at kritisere. Som Forholdene er, burde de afholde sig fra at sætte Modet ned hos de Kvinder, der har arbejdet saa tappert og høstet saa lidt Tak i Kvindesagens Tjeneste.

Espergærde, 6.—4.—14.

Anna Antoni.

Grundlovssagen.

—o—

I § 8 af det Udkast til den nye Grundlov, som de fire Grundlovspartier er enedes om, staar:

»Er der ved Tronledighed ingen Tronfølger, vælger den forenede Rigsdag en Konge og fastsætter den fremtidige Arvefølge.«

Dansk Kvindesamfunds Fællestyrelse har i den Anledning indgivet et Andragende til Fællesudvalget angaaende Grundlovssagen, hvori man ansøger om, at Ordet »Konge« maa blive ombyttet med »Regent«, for at Kvinder ikke i Fremtiden som nu skal være udelukkede fra Danmarks Trone.

Skylden.

—o—

Under denne Overskrift søger en unavngiven Forfatterinde i en Artikel i nærværende Blad Nr. 5 at fortælle os, at Hustrumordet paa Gjentagelse i København ene og alene er en Følge af en Fejl ved Lovgivningen.

Og nu har vi her gaaet og bildt os ind, at denne Forbrydelse ligesom Snese andre af lignende Art var »et Brændevinsdrama«.

Men, naar Manden havde lovlig Ret til Hustruens Arv (og det havde han jo) hvorfor behøvede han saa at dræbe hende for at faa Pengene? Det kan jeg ikke begribe.

Nej! Loven er paa mange Punkter uretfærdig for Kvinderne; men lad os ikke bilde os ind, at en Ændring af denne kan fritage os for den Slags frygtelige Forbrydelser, som dette Hustrumord og mange lignende. »Ja det skulde da være en Forbudslov.«

Og det var glædeligt, om Kvinderne i al Almindelighed vilde lære at se den Sandhed lige i Øjnene, at Alkohol direkte, eller indirekte er Aarsag til langt den overvejende Part af alle Forbrydelser og al den Nød og Elendighed, hvorunder utallige Kvinder og Børn lide.

Henriette Jepsen.